

svých cílů, nemůže — má-li být uměním — se obejít bez tohoto žhavého citu. Je to prostě trapné, když opravdové umělce škrtá mluvčí Devětsilu ze seznamu básníků, kteří mají schopnosti tvořit na umění budoucnosti, zatímco kýčáře uvádí, obhajuje a tiskne. Nejde v umění jen o nejnovější uměleckou módní orientaci, nýbrž v první řadě o stupeň tvořivých sil. Sborník Devětsilu znamená dělicí čáru v mladé české poezii. Západnický orientovaný Devětsil stojí proti citovější, severštější a duchovnějším Literární skupině. Jeho nový přínos je mocná touha po kladném poměru člověka k civilizaci a celému modernímu světu. Ale tento přínos je dosud zahlušen mnohými struskami a nedomyšlenostmi, jichž se Devětsil zbaví, až pochopí, že i nejnovější a nejrevolučnější umění musí být v první řadě uměním — to jest duchovní vizí, jež svět a život přetváří v nový, duchovnějším útvar. Je marné vzpírat se tomuto věčnému zákonu poezie. Teprve až pochopíš stanovisko Literární skupiny, poznáš plně tvořivé rozlohy mladé poezie. Sborník Devětsilu je jen jedno její křídlo.

*To každý ví, že uraziti nechcem,
však pravda je to, těžko popřiti ji —
on v první řadě zabývá se sexem
a teprv v druhé řadě poezii,
a téměř studem rdí se moje líce,
však přece ptám se nesměle a tiše:
Jak znamenité věci dělá asi v erotice,
když jako poet krásné básně píše?*